

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2021 r.

skargi M. L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt III Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa A. L.

przeciwko M. L.

o zapłatę,

1) odrzuca skargę,

2) zasądza od skarżącego M. L. na rzecz powoda A. L. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z 3 września 2020 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. L. przeciwko M. L. o zapłatę, na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 29 maja 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając od M. L. na rzecz A. L. kwotę 10.667,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 września 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, zasądzając od M. L. na rzecz A. L. kwotę 1.596,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Oddalił apelację Powoda i Pozwanego w pozostałym

zakresie oraz zasądził od M. L. na rzecz A. L. kwotę 1.253,44 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku Pozwany złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wskazał, iż działanie sądu stanowiło rażące naruszenie art. 325 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., albowiem rozpoznając apelację od wyroku sądu I instancji, sąd II instancji winien przywołać w sentencji orzeczenia prawidłowo wyrok, od którego apelację rozpoznał.

Powód w odpowiedzi wniósł o odrzucenie skargi albo o pozostawienie skargi bez rozpoznania, albo oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanego M. L. na rzecz powoda A. L. kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być wprowadzenie naruszenie prawa materialnego lub naruszenie prawa procesowego, z wyjątkiem przepisów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ k.p.c.). Niezgodność wyroku z prawem nie polega jednak na tym, że zapadł on z naruszeniem przepisów prawa procesowego, lecz na sprzeczności zaskarżonego wyroku z konkretnymi normami merytorycznymi, które stanowią podłoże rozstrzygnięcia, tj. tymi przepisami prawa, na podstawie których sąd ocenił zasadność żądania i które ukształtowały merytoryczną treść zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2017 r., sygn. akt I CNP 7/17, niepubl. i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo, a także wyroki Sądu Najwyższego z 9 września 2018 r., sygn. akt I CNP 39/17, niepubl. i z 7 lutego 2019 r., sygn. akt I BP 9/17, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2018 r., sygn. akt III CNP 2/18, niepubl. i sygn. akt III CNP 3/18, niepubl. oraz z 9 maja 2019 r., sygn. akt I BU 3/18, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy zmianie lub uchyleniu

zaskarżonego wyroku, lecz wyłącznie przesądzeniu, czy została spełniona jedna z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, jaką jest niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP). Uchybienia procesowe, nawet znaczącej rangi, nie przesądzają o tym, że wyrok jest niezgodny z prawem w znaczeniu przyjętym w art. 424¹ § 1 k.p.c. Prawomocny wyrok, mimo wadliwego zastosowania przepisów prawa procesowego, może prawidłowo orzekać o żądaniu przedstawionym pod osąd w pozwie.

Z założeniem tym korespondują szczególne wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wśród których wyodrębniono przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 24⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Powinność wskazania przepisu prawa, z którym wyrok jest niezgodny, stanowi cechę szczególną skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i wynika z konieczności rozróżnienia między przepisami, które zostały naruszone, a przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2011 r., SK 49/08, OTK-A 2011, nr 6, poz. 55). Podstawy skargi mogą zatem wypełniać przepisy prawa materialnego lub prawa procesowego, podczas gdy przepisem, z którym wyrok jest niezgodny, może być jedynie przepis lub zespół przepisów merytorycznych stanowiących materialną podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

Skarżący w niniejszej sprawie zarzuca niezgodność z prawem orzeczenia poprzez wskazanie w komparycji rozstrzygnięcia błędnego oznaczenia sądu pierwszej instancji. Postanowieniem z 9 października 2020 r. zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Ł. zostało sprostowane w odpowiednim zakresie poprzez oznaczenie prawidłowe wyroku, od którego apelacja została rozpoznana. Nie można w tym przypadku uznać, że doszło zatem do wydania orzeczenia wskutek rozpoznania apelacji – jak wskazuje Skarżący – w innej sprawie, zaś przepisem, z którym zachodzi rażąca sprzeczność rozstrzygnięcia miałyby być art. 325 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. W tym stanie rzeczy, zważywszy, że w skardze nie wskazano przepisu prawa materialnego, z którym kolidował zaskarżony wyrok,

należało uznać, że skarga podlegała odrzuceniu jako dotknięta brakiem konstrukcyjnym (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2018 r., sygn. akt III CNP 3/18).

Skarga podlegała również odrzuceniu z powodu braku konstrukcyjnego polegającego na niewskazaniu przez Skarżącego, czy zaskarżone zostało orzeczenie w całości, czy w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1 in fine k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 98 § 1, art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, o kosztach postępowania rozstrzygając z uwzględnieniem § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).